wahhele näppistisse jänud. Ma rägin tõt; tulge appi!« — Nüüd töttasid körtso wõerad perremehhega seltsis iñet watama; iggamees wõttis udja mis kätte juhtus: üks eino-ango, teine sõnniko-argi, kolmas raud-kango, neljas ja wies teiwa ning roika, körtsimees tulli ahjo-argiga, naine jälle kurrikaga; iggaüks ihhaldas karro-kassokat wirrotada. Messikäp kulis rahwa kärra ikka liggemale jõudma ja kiskus irmsas surma äddas pä waewaga pakko wahhelt wälja, agga karwad jäiwad werrise nahhaga näppistisse mälestuseks. Ei wõinud äddalisemat ellajat Ma peal olla kui Messikäp praego werrise silmanäo ja niñaga pakko kõrwas; pä olli peasnud agga käppad alles näppistis. Seal kiskus ta wiimse rañoga neid äkkitselt wälja, et küned jo naht kui kindad mahha jäid, ja jampsis kange wallo pärrast otsego pörane. Se olli Reinowadderi lubbatud kärje-messi. Karro pühherdas werre sees, sest nüllitud käppad ei lasknud seista, köndida egga romada. Perremees ruttas löhna andma, ja kõik kes teñaga seltsis tulnud töttasid karro wemmeldama, iggalühhel kindel nõu, Messikäppale otsa tehha. Körtsimees torkis pikka ahjoargiga eemalt, mõned teised, kes liggemale ussaltasid, wopsisid mitme riistapuga, mis ial kätte juhtus; seppal olli wassar ja pihhid, küllameestel sahhad, kirwed ja nuijad, naestel koonalpuud, tunglad, walikaikad, kässikogud, toobripuud ja muud majjariistad. Messikäp wingerdas suggejade kätte al kui roomakene.

Aega mõda jooksis kõik külla kokko ja naiste kissa kuulus pennikoorma maad. Kiwwid lendasid iggalt poolt ja matsud saddasid rahhe kombel karro selga. Seal lõi üks tuggew mees nujjaga Messikäppale pähhe, et tulluke silmast wälja purtsas; raske wopso peale kargas Messikäp pool uimane maast ülles ja pörasel jampsil tormas ta otsekohhe naiste ulka, kes koñissades üks teise ülle kükkali ja selliti kukkusid, mõõningad suure kissaga jõkke langesid, kus wessi süggaw olli. Körtsmik üidis: wadake, nabri-mehhed! miño waña-moor langes jõkke, mõned teised ka; ruttake appi, kulla küllamehhed, ma maksan wadi õllut ja wina pealegi. Siin jäeti karro jälle rahhule, kedda iggamees surnuks piddas, ja kõik jooksid naistele appi, kunni wiis tükki kaldale püüti. Senni kui mehhed naisi aitamas, roomas karro jõkke ja mõuras wallo pärrast; siiski tahtis ta ennemine wette uppuda kui pikkemalt rahwa äbbemata opisid kannatada. Et weel ial enne sedda ei olnud ujjunud, sellepärrast lootis ta kohhe põhja wauda ja pinalise ellole otsa leida. Agga üheks pannes panni ta koggemata tähhele et wessi kehha kandis ja mõda jõgge eddasi alla wiis. Kui rahwas karro peasmist näggid, üidis mõnni wihhaga: Se luggu tõuseb meile iggaweseks sõimuks! ja sündis õnnetus naiste läbbi. Nüüd sõitlesid mehhed kurjaste naisi, et seie tulnud, mispärrast poolsurnud karro nende käest peasnud. Mõõningad läksid tamme-pakko watama ja leidsid seal karro pä ning

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1112